

menciitaj sufiksoj por tempoj kaj modoj en Ido, Esperanto, Novial kaj Occidental, en la lastaj du tamen troviĝas malregulaĵoj similaj al tiuj en latinidaj lingvoj.

- *strukturo logika, regula, aŭtonoma*: rilate al la logiko, neniuj etnolingvoj posedas unuopajn funkciojn strikte ligitajn al unuopaj formoj kaj inverse, nek tion entenas la pritrakitaj konstruitaj lingvoj, sed tiuj havas pli ellaboritan klasigon por fari gramatikajn strukturojn pli logikajn. Rilate al reguleco, internaciaj lingvoj tendencas al simetrio (analogio) de fleksiaj sistemoj. La plej trafa ekzemplo de reguleco estas la korelativa tabelo en Esperanto. Tamen, neniuj lingvo-kandidato estas plene logika kaj regula. Aŭtonomeco signifas, ke la lingvostrukturo ne dependu de etnolingvaj karakterizaĵoj. Tio koncernas ekz. vortkunmetaĵojn: ili estas maloftaj en latinidaj lingvoj, male abundas en ĝermanaj, baltaj kaj ungro-finnaj lingvoj. En la internacia lingvo, la procezo de kunmetado okazu sendepende de la kutimoj de etnolingvoj.

- *belsoneco kaj facila prononco (fonetika prononcmanner)*: alstrebeta estas bona prononceblo, klareco, facila parolfluo kaj taŭgeco por kantado. Esence, la konstruita lingvo devas esti senproblema por personoj kies denaskaj lingvoj estas fonetike diversaj. Ĉefe la vokala sistemo limiĝu al klaraj kaj diferencigitaj sonoj.

- *uzeblo en reprodukta tekniko*: t.e. por printado, maŝinskribado, stenografado, telegrafado, diktafono, sonregistrado, telefonado, radioelsendado.

- *taŭgaj alfabeto kaj ortografio*: rekomendata estas latina alfabeto sen diakritaĵoj, kun ortografio simpla, klara kaj fonetika.

- *elekto de vortradikoj*: devas baziĝi sur okcident-eŭropaj lingvoj, latinaj prototipoj uzeblu en Romana formo. Hindeŭropaj lingvoj estas uzataj kaj konataj en Eŭropo (inklude de Hungario, Estonio, Finnlando, Turkio) kaj per koloniigo sur ĉiuj kontinentoj, la angla konatas en Azio (Barato, Japanio, Ĉinio, Indonezio ...) kaj alie, ankaŭ en la formo de piĝinoj. Hindeŭropaj lingvoj estas preferendaj pro sia struktura intersimileco kaj vortprovizo de la t.n. kulturaj vortoj.

- *unusignifeco*: La principo „unu vorto, unu signifo” devus esti praktikata en la plej eble vasta senco. Neniuj lingvoj komplete korespondas al tiu principo, necesus aldoni kroman kvanton de unusignifaj vortoj kaj formoj (ĉiam estas iuj problemoj kun sinonimio, metonimio, metaforoj ktp.), verŝajne ne eblas atingi centprocentan unusignifecon.

- *facila fleksio*: persono, nombro kaj genro ne estu esprimitaj kiel parto de verbo, sed laŭeble analize per substantivoj, pronomoj k.a. formantaj la subjekton, aŭ per partikuloj. La uzo de aktivo kaj pasivo devas esti facila, same kiel skriba kaj parola esprimoj.

- *taŭgeco por tradukoj en etnolingvojn, adapto de ortografio de internaciaj radikoj* kaj kelkaj pli specifaj kriterioj aldoniĝis, entute 28 kriterioj estis detale ellaboritaj.

Laŭ tiuj kriterioj, en la Universitato de Liverpolo ellaboriĝis la vortaro de ĉ. 10 000 internaciaj vortradikoj elprenitaj el naciaj lingvoj, kiel bazo de la estonta internacia vortaro. Oni evoluigis diversajn metodojn por kompilado de vortmaterialo. La internaciigo ne estis facila, ĉar ĝi devis okazi surbaze de pluraj variantoj ekzistantaj en unuopaj etnolingvoj. Tiel povis okazi, ke la konstruita prototipo reale ekzistis en neniuj fontolingvoj, ĝi tamen estis klare rekonebla kaj analizebla.

En 1938 aktive laboris du lingvoesploristaj grupoj: krom tiu en Liverpolo, gvidata de profesoroj Collinson kaj Stillmann, ankaŭ la novjorka sub la gvido de Helen Slocomb Eaton kaj Alexander Gode. La eksperimentoj kun propedeŭtika instruado de Esperanto kontinuus